

Hatırlar mısınız hikayeyi?

Yüzyıllar öncesidir. Hani kıtlık yıllarıdır yine. Buğday istemeye gider biri, Hacı Bektaş-ı Veli'ye. Sorar büyük veli, "buğday mı istersin himmet mi"?

Adam düşünür, açtır, kıtlıktır, ihtiyaç vardır. "Buğday" der, "ben himmeti ne yapayım? Bana buğday verin". Sonra alır buğdayını ve düşer yola... Yolda, molada aklı başına gelir, anlar himmet istemenin daha önemli olduğunu.

Pişmandır, döner gelir ama, Hacı Bektaş-ı Veli, der ki, "geçti, artık senin nasibin Tapduk Emre'nin yanındır". Evet, himmet yerine buğday isteyen, "bizim Yunus"dur, yani Yunus Emre.

Buğdayın, geçici hevesi, hırsı, çıkarıcılığı, para sevgisini temsil ettiği buna karşın himmetin, kanaati, erdemi, iyiliği ve huzura ulaştırıcı bilgiyi, doygunluğu, gerçek sevgiliye yönelmeyi temsil ettiğini söylememe gerek yok galiba. Yani buğday, cam parçalarını, himmet ise elması temsil etmekte.

Aslında hepimiz ne kadar da kolay seçiyoruz buğdayı değil mi? Gözü tokluk yerine açgözlülüğü, kanaat yerine hırsı, fedakarlık yerine fırsatçılığı.

İnsanların kapılarını çalarken bile buğday için çalmıyor muyuz?

Kaçımız bir dostu özlediği için ziyaret etti son zamanlarda?

Kaçımız insani bir nedenden dolayı çaldık birinin kapısını?

Ya da kaçımız son zamanlarda başkası için yorulduk ya da üzüldük?

Yunus Emre'nin himmeti seçmesi uzun sürmemiştir. Henüz yolunu tamamlamadan bir ağaç altında verdiği ilk molada seçmişti "himmeti". Değiştirmişti yanlış işaretlediği şıkkı.

Acaba bizim hayat yolumuzun üstünde hangi dilime denk gelecek Yunus'un ağaç altındaki molası?

Soru bize: "Buğday mı himmet mi"?